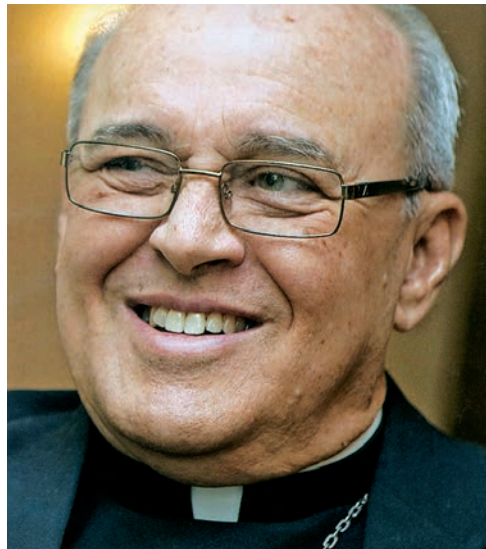

Un futur millor per a l'Església de Cuba

Recentment s'ha conegut la notícia que s'ha autoritzat la construcció d'un nou temple cristià a Cuba. Publiquem la foto del cardenal Jaime Ortega, arquebisbe de La Habana, el qual ha declarat que «en el procés en què està Cuba, les marxes enrere serien impossibles». Miguel Ángel Moratinos, exministre d'Assumptes Exteriors d'Espanya, ha declarat que en la negociació per alliberar presos polítics a Cuba «vaig tenir l'ajuda inestimable del cardenal Jaime Ortega, que és un home discret, intel·ligent, audaç i un gran negociador». L'Església està fent un gran paper en l'actual negociació amb els Estats Units.

GLOSSA

Seguim-ne el pas!

Recés amb un grup d'universitaris. Després d'un dia dedicat a meditar i pregar entorn el misteri de la passió, mort i resurrecció de Jesús, un jove comenta: «Després del silenci de la creu es comprèn, humanament parlant, el desànim dels deixebles, la seva desorientació, que abandonin el seguiment, el canvi de direcció en el camí de la vida tot cercant seguretats». Una de les noies afegeix: «Això també ho vivim nosaltres, molts dels meus amics i amigues, i penso que també persones grans, quan sembla que Déu no hi és al nostre entorn, quan l'aparença és que ningú no el necessita, quan ningú en parla.»

Aquest era també el sentir dels deixebles i seguidors de Jesús després de la seva mort a la creu. Amagar-se, ocultar la seva relació amb el Mestre, deixar Jerusalem enrere... No és estrany que el fet es produïx també en determinades situacions i moments entre els qui, generació rere generació, s'han sentit i se senten cridats i moguts al seguiment del Mestre. «Nosaltres esperàvem que Ell seria el qui hauria alliberat Israel» (Lc 24,21).

Al silenci de la creu segueix la bona notícia de les dones, el seu crit quan expliquen que Jesús no és al sepulcre, i llavors aquells seguidors

esporuguits recuperen el coratge quan poden afirmar que l'han vist resuscitat. Han tingut una experiència personal de trobament amb el Crist que canvia la seva vida, que dóna un nou impuls al grup. Només aquesta experiència intensa i personal pot explicar l'inexplicable: com, superant pors i dificultats, senten la necessitat irreprimible de fer saber a tothom que Jesús és viu!

Avui encetem el temps de Pasqua. Ens correspon a nosaltres de descobrir Jesús, el Crist, vivent entre nosaltres. Obrim-nos a l'esperança perquè el bé és, malgrat tot, més fort que el mal. Retrobem la pau enmig de tanta violència; redescobrim el sentit profund de la nostra vida i de la crida que ens fa el Senyor; lluitem sense defallir per les causes justes, petites o grans, fidels a la veritat que allibera; acollim sense passar comptes, tornant a perdonar una vegada i altra...

Continuem estimant malgrat la soledat, recuperant el camí de la benaurança, el camí de la normalitat de la Pasqua. «Però ara aneu a dir als seus deixebles i a Pere: "Ell va davant vostre a Galilea; allà el veureu, tal com us va dir"» (Mc 16,7). Ell va davant nostre, seguim-ne el pas!

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Aigua purificadora

La nit de Pasqua ens hem submergit en l'aigua del nostre baptisme. Aquella aigua significava les aigües primordials de la nostra creació, les del nostre diluvi, les del nostre pas del Mar Roig, les del temple que rajaven guarint la nostra mar de mort, les que feien florir el nostre desert, les del nostre Jordà...

L'escriptor C. S. Lewis un dia es va capbussar amb el seu amic Berfield en el Tàmesi. Va ser el moment en què, salvant la por a l'abisme, va aprendre a nedar. Va suposar per a ell un gran canvi vital. Què li va passar? Trobem la resposta en una de les seves obres més emblemàtiques, *El retorn del pelegrí*. Hi va plasmar admirablement amb una immensa metàfora la història de la seva pròpia recerca de la veritat. John, el protagonista, camina malmenat, lentament, mirant de superar un abisme.

«Mare Kirk el veu baixar lentament pel precipici. He vingut a entregar-me —va dir—. Està bé —respongué Mare Kirk—. Has fet una llarga marrada per arribar a aquest lloc, al qual jo t'hauria portat en tan sols uns instants. Però està molt bé. —Què haig de fer? —va preguntar John. —T'has de treure els parracs —va dir ella— i després t'has de submergir en aquestes aigües. Malauradament —va respondre ell— mai no vaig aprendre a nedar. No hi ha res a aprendre —va dir ella—. L'art de bussejar no consisteix a fer res nou, sinó simplement a deixar de fer alguna cosa. Només t'has de deixar portar.»

Joseph Pearce, un especialista en l'obra de Lewis escriurà:

«L'acte d'aprendre a nedar va ser per a ell l'encarnació de la metàfora que el salt de la fe requeria per a una conversió religiosa. La incapacitat de nedar es relacionava amb el desig de supervivència, una metàfora alhora del pecat d'orgull, mentre que la primera capbussada reeixida suposava l'abandó de la por centrada en si mateix, imatge de la virtut de la humilitat... La humilitat no s'aprèn, s'adquireix a força d'abandonar l'orgull. Desaprendre l'orgull és la clau per aconseguir la humilitat i, amb la gràcia, el requisit previ per a la conversió.»

No solament la nit de Pasqua, sinó tot el temps pasqual i, per extensió, tota la nostra vida, està amarada de l'aigua baptismal. D'ella ens ve la salut.

Però, fins i tot la medicina que ens recepta el metge, l'hem de prendre. Més encara si es tracta de «la medicina de la vida». L'acte de fe que ha d'acompanyar el nostre baptisme és talment un «capbussar-se» en el riu. Abans es formulen mil objeccions. «Tinc por, qui m'assegura que no m'enfonsaré? No sé nedar, millor trepitjar terra ferma, on puc dominar la situació...». Heus aquí que creure és fiar-se, previ despullament «dels nostres parracs», el vestit estripat pels nostres prejudicis i pors, malmès a causa dels nostres vans esforços per bastir la veritat. I aquest despullament es diu humilitat.

Aquesta humilitat que constitueix la condició per a l'alegria de la Pasqua, l'hauréu adquirida potser acompanyant Jesús en la seva Passió i Mort. D'això es tractava. Per això cada celebració de la Pasqua és un veritable renaixement, com qui sorgeix de l'aigua purificat, reconfortat, amb nova vida.

C. S. Lewis es va convertir al cristianisme, venint d'un agnosticisme de joventut i edat ja adulta, encara que havia nascut en un ambient protestant clàssic. Nosaltres potser venim de la fe, però ¿no necessitem tots capbussar-nos una vegada i una altra a les aigües purificadores, que retornen la vida? ¿No és urgent que la nostra fe es rejoyeneixi i rebroti, com una nova primavera?

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

Aquesta imatge parla

MARIA CRUZ SANZ

Repte fascinant

Maria Cruz Sanz és «una catalana de Valladolid». Religiosa filipense missionera d'ensenyament, fa 12 anys va arribar a Sant Andreu de la Barca per fer-se càrrec de la llar d'infants que les germanes porten a la població des de fa 105 anys i també col·labora amb la parròquia del poble acompanyant diversos grups de joves. El contrast entre els joves de Palència —on vivia—, «fills de família i cultura cristianes», i els d'aquí, «d'una societat més freda i laïcista», «és abismal: tot un repte».

És fàcil engrescar els joves?
La primera dificultat és tenir joves a qui engrescar. Hem de fer un canvi de xip, anar nosaltres a la recerca d'ells allà on són i estar disposats a *perdre* molt de temps. Un cop hi són, engrescar-los és un altre repte. Déu els queda lluny, l'Església no els diu res. Però cal animar-se, perquè és possible i és meravellós estar amb ells.

I perquè participin a les romeries?
Si han viscut l'experiència a casa, és fàcil. Els grups no poden ser cèl·lules aïllades, han d'estar integrades al si d'una comunitat, perquè si se senten part integrant d'aquesta família no serà difícil fer camí junts i anar de romeria. Tot i això, una romeria d'adults ha de ser adaptada en gran part si hi ha joves.

Quin itinerari proposes?
Presentar Jesús com la finestra per descobrir qui és Déu; acollir la seva Paraula, que esdevé el mirall on confrontar la pròpia vida; treballar el coneixement personal, la necessitat d'ajudar i de demanar ajuda; obrir-se al món amb ulls crítics i amb el desig de transformar-lo. I tot, amb l'estil de Felip Neri: amb mirada creient, alegria, senzillesa i molta confiança en l'Esperit Sant.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Sobre l'ús del diner

Oh Senyor, tu ens has revelat que el nostre Pare del cel té cura de nosaltres, de la mateixa manera que ell té cura dels lliris dels camps i del ocells que volen per l'aire.

Ensenya'ns a tenir fe en la providència de Déu i a no confiar en la nostra avidesa humana. L'avidesa mai no ha fet feliç a ningú.

Beneix el diner que es fa servir en el món, de manera que el famolenc pugui ser alimentat, que el nu pugui ser vestit de nou, que el pobre sigui acollit de cor, i el malalt, guarit.

Senyor, dóna'ns el teu Esperit Sant, de manera que, amb la fe que ens concedeixes, puguem sentir clarament que nosaltres som per a tu més valuosos que els lliris més bonics i que el ocells que canten pel cel.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

«¡Con alegría festiva!»

—«**¡Sé que mi Redentor vive!**», gritaba Job, en su dolor esperanzado.
—«**¡El Rey del universo nos resucitará!**» Era el grito de triunfo de cada uno de los siete hermanos Macabeos antes de morir mártires.

—«Muchos de los que **duermen en el polvo despertarán**: unos para la vida eterna, otros para ignominia perpetua», leemos en el profeta Daniel.
—«¿Por qué **buscáis entre los muertos al que vive?**», dijo el ángel a las mujeres en el sepulcro vacío en el que había sido enterrado Jesús.

Los que han sufrido injusticias, han padecido en el cuerpo o en el espíritu enfermedades o la muerte de familiares, entienden que hoy es un gran día. Celebramos, festejamos la **Resurrección de Jesús, promesa** para quienes han **sufrido** con Cristo, que también **resucitarán** para la vida eterna.

San Pedro Damián decía de san Romualdo que su principal característica era «**su festiva alegría**». Y enseñaba:

1. Que si había tristeza en el corazón, **la alegría** —por amor— había de **manifestarse en el rostro**.
2. Apenas alguien llame a tu puerta, **desaparezca** de tu rostro la **tristeza**.
3. **Aclárese** —mejore— la **expresión de tu rostro**.
4. **Sal** a su **encuentro, sonriente, sereno y lleno de paz**.
5. Que la **boca**, tu **frente** y los **ojos brillen de alegría**.

¡Con alegría festiva!

¡Qué gran lección para todos!

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El autorretrato de Miguel Ángel

Miguel Ángel pintó una de las joyas del arte universal: la Capilla Sixtina. El Juicio Final es una manifestación de su genialidad. Pero hay que estar atentos a un detalle. Uno de los personajes es san Bartolomé, el cual, como suele ser costumbre entre los mártires, sostiene un elemento que evoca las torturas que sufrió: su piel desollada. Ahora bien, el rostro de este cuerpo de piel torturada no es el del santo, sino el del pintor. Es el autorretrato de Miguel Ángel.

Este ejemplo del mundo del arte nos permite reflexionar sobre la manera en que Dios se nos manifiesta. Podemos conocerlo a través de su obra, la Creación; pero también ha querido dejar una huella explícita de su presencia en el mundo: la Eucaristía. Es como un autorretrato de Dios que nos revela sus rasgos principales. Es creación, pero, a la vez, es el rostro del Creador.

La Eucaristía es expresión de amor, es donación, es entrega. La Eucaristía es materia para recordarnos que Dios no rechaza lo físico enalteciendo lo espiritual. La Eucaristía es pan, fruto de la tierra y del trabajo del hombre. El creador cuenta con la criatura para manifestarse en la creación. La Eucaristía es el autorretrato de Dios.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

6. **Dilluns** (litúrgia de les hores: pròpia) [Ac 2,14-22-32 / Sl 15 / Mt 28,8-15]. Sant Marcel·lí, màrtir; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i màrtir; sant Guillem, abat.
7. **Dimarts** [Ac 2,36-41 / Sl 32 / Jn 20,11-18]. Sant Joan Baptista de La Salle (Reims, 1651 - Rouen, 1719), prevere, fundador Gns. Escoles Cristianes (FSC). Sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.
8. **Dimecres** [Ac 3,1-10 / Sl 104 / Lc 24,13-35]. Sant Joan d'Organyà, monjo premonstratès; santa Macària, verge.
9. **Dijous** [Ac 3,11-26 / Sl 8 / Lc 24,35-48]. Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.
10. **Divendres** [Ac 4,1-12 / Sl 117 / Jn 21,1-14]. Sant Ezequiel, profeta (s. vi aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, màrtir.
11. **Dissabte** [Ac 4,13-21 / Sl 117 / Mc 16,9-15]. Sant Estanislau, bisbe de Cracòvia i màrtir (1079); sant Isaac, monjo.
12. **† Diumenge vinent**, II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Ac 4, 32-35 / Sl 117 / 1Jn 5,1-6 / Jn 20,19-31]. El Bon Pastor i la Mare del Diví Pastor. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe; santa Vísia, verge i màrtir.

PASQUA DE LA RESURRECCIÓ DEL SENYOR

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34a.37-43)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà unguint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.»

▶ Salm responsorial (117)

R. *Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

La dreta del Senyor fa proeses, / la dreta del Senyor em glorifica. / No moriré, viuré encara, / per contar les proeses del Senyor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 3,1-4)

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,1-9)

El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tret de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat». Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrera d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc.

Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 10,34a.37-43)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Conocéis lo que sucedió en el país de los judíos, cuando Juan predicaba el bautismo, aunque la cosa empezó en Galilea. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.

»Nosotros somos testigos de todo lo que hizo en Judea y en Jerusalén. Lo mataron colgándolo de un madero. Pero Dios lo resucitó al tercer día y nos lo hizo ver, no a todo el pueblo, sino a los testigos que él había designado: a nosotros, que hemos comido y bebido con él después de su resurrección.

»Nos encargó predicar al pueblo, dando solemne testimonio de que Dios lo ha nombrado juez de vivos y muertos. El testimonio de los profetas es unánime: que los que creen en él reciben, por su nombre, el perdón de los pecados.»

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Este es el día en que actuó el Señor: sea nuestra alegría y nuestro gozo.*

Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. / Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. R.

La diestra del Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa. / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. R.

Crist ressuscitat. Retaule de Trebon (s. XIV), Galeria Nacional de Praga

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 3,1-4)

Hermanos: Ya que habéis resucitado con Cristo, buscad los bienes de allá arriba, donde está Cristo, sentado a la derecha de Dios; aspirad a los bienes de arriba, no a los de la tierra. Porque habéis muerto, y vuestra vida está con Cristo escondida en Dios. Cuando aparezca Cristo, vida nuestra, entonces también vosotros apareceréis, juntamente con él, en la gloria.

▶ Lectura del evangelio según san Juan (Jn 20,1-9)

El primer día de la semana, María Magdalena fue al sepulcro al amanecer, cuando aún estaba oscuro, y vio la losa quitada del sepulcro. Echó a correr y fue donde estaba Simón Pedro y el otro discípulo, a quien tanto quería Jesús, y les dijo: «Se han llevado del sepulcro al Señor y no sabemos dónde lo han puesto.» Salieron Pedro y el otro discípulo camino del sepulcro. Los dos corrían juntos, pero el otro discípulo corría más que Pedro; se adelantó y llegó primero al sepulcro; y, asomándose, vio las vendas en el suelo; pero no entró. Llegó también Simón Pedro detrás de él y entró en el sepulcro: vio las vendas en el suelo y el sudario con que le habían cubierto la cabeza, no por el suelo con las vendas, sino enrollado en un sitio aparte. Entonces entró también el otro discípulo, el que había llegado primero al sepulcro; vio y creyó. Pues hasta entonces no habían entendido la Escritura: que él había de resucitar de entre los muertos.

COMENTARI

Amb el Crist ressuscitem a una vida nova

L'anunci pasqual ressona avui en l'Església: Crist ha ressuscitat d'entre els morts i és el Senyor dels vius i dels morts. En la «nit més clara que el dia», la paraula omnipotent de Déu, que ha creat els cels i la terra i ha format l'home a la seva imatge i semblança, crida a una vida immortal l'home nou, Jesús de Natzaret, fill de Déu i fill de Maria. Pasqua vol dir que la vida no serà destruïda. Aquest anunci ha de ressonar arreu del món, a través de l'Església que ha nascut de la Pasqua del Crist i l'escampa amb la pròpia vida de comunió i de servei.

En la primera lectura, Pere anuncia amb decisió al poble el misteri de la resurrecció del Senyor: ell

i els altres apòstols en són testimonis. L'evangeli d'avui ens narra l'estupor de Maria Magdalena, de Pere i de «l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant» davant el sepulcre buit. En el relat se subratlla l'itinerari de fe que van fer Maria i els dos deixebles, que no s'imposa com una evidència sinó que neix d'uns signes que cal desxifrar.

Primer, Maria Magdalena va al sepulcre de bon matí, «quan encara era fosc». Sembla una dona embolcallada per les tenebres de la incredulitat davant el sepulcre buit. Veu Jesús, però el confon amb l'hortolà. Només el reconeix quan Jesús l'anomena pel seu nom (Jn 20,11-18). El relat de Joan tendeix a relativitzar el veure. No n'hi ha prou amb veure el Senyor per reconèixer-lo. És ell que ha de revelar-se.

Mentre Pere mira estupefacte el sepulcre buit, l'altre deixeble «a qui Jesús estimava» veu i creu immediatament. No té necessitat de Jesús per creure que ha ressuscitat. Ell constata que Jesús no està embolcallat en un sudari, sinó que és viu.

El relat evangèlic acaba així: «Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts».

El sepulcre buit era un signe que només es podia comprendre a través de la trobada amb el Ressuscitat. La resurrecció de Crist, vèrtex del misteri de la fe, és l'objecte de la fe apostòlica i de la celebració pasqual.

CRÒNICA

Trobada dels equips de Pastoral de les Escoles Cristianes. Per seguir treballant sobre l'itinerari educatiu d'acció bàsica, es va realitzar una trobada de treball amb representants de Pastoral de les Escoles Cristianes de Secundària de la diòcesi, el passat 23 de març. El document de l'itinerari s'havia llegit i treballat a cada escola i aquell dia es van aportar reflexions i iniciatives sobre com conduir els alumnes i les famílies al desvetllament de la fe i al seu acompanyament de manera explícita.

50 anys del col·legi Sant Vicenç. Aquest col·legi de Sant Vicenç dels Horts neix de l'Associació Catòlica de Pares de Família (ACPF) de la localitat, fundada el 19 d'abril de 1959 gràcies a l'impuls del sacerdot salesià Esteve Casals. El col·legi obrí les seves portes el 6 d'octubre de 1964 i per això, enguany celebra el 50è aniversari. L'any 2012 inicià el procés de constitució de la Fundació Educativa Esteve Casals, amb les mateixes finalitats que l'Associa-

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

«Els immigrants: ¿ciudadans de segona?» Aquest va ser el títol de la taula rodona celebrada a Gavà el passat 18 de març, organitzada per l'equip de Pastoral Obrera del bisbat de Sant Feliu i la parròquia de Sant Pere de la població. Hi van prendre part el bisbe Agustí Cortés, Germán Agustí, diaca i regidor del l'Ajuntament de Gavà i Flaio, un immigrant de Mali que va arribar a Espanya en pastera i que actualment viu a Rubí, amb la moderació de Mercè Solé. Flaio va exposar els motius que l'havien portat a emigrar, el seu complex itinerari fins arribar a Catalunya, i la seva situació actual: en atur i amb dos fills aquí i dos més al seu país. Germán Agustí va posar l'accent en la necessitat d'acollir la persona vingui d'on vingui. El bisbe Agustí va exposar una síntesi dels escrits de la Conferència Episcopal Espanyola sobre aquesta qüestió, va alertar sobre la necessitat de passar de la teoria a la pràctica i va fer una crida a la implicació política i a la creativitat per donar una resposta, encara que els nostres mitjans siguin petits i limitats.

ció, que és l'actual titular del Centre. Durant el curs s'estan celebrant diversos actes entre els quals l'Eucaristia d'acció de gràcies de diumenge 22 de març, a les 11 h, a la parròquia de Sant Vicenç Màrtir, presidida pel bisbe Agustí, amb presència de membres de la comunitat educativa i d'autoritats municipals.

Més de 500 persones a Reus per la 9a Jornada de Mestres i Professors de Religió. Va tenir lloc dissabte 21 de març, organitzada conjuntament pel Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió (SIERC) i la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC), amb participants de les diòcesis amb seu a Catalunya.

La ponència central anà a càrrec del president de Justícia i Pau de Barcelona, Dr. Eduard Ibàñez, sobre el tema «Educar persones en el compromís amb la societat. Una visió des de l'Evangelí i la Doctrina Social de l'Església». L'altre plat fort de la jornada van ser els tallers, enguany més de vint. Per cloure la jornada, a l'església prioral de Sant Pere Apòstol de la ciutat es va celebrar l'Eucaristia.

AGENDA

Pregària-concert en l'Any Teresià.

Serà l'11 d'abril, a la parròquia de Sta. Teresa, de Gavà, que és temple jubilar a la nostra diòcesi. Anirà a càrrec del Cor de Cambra de Cervelló i inclourà la recitació de poemes de la santa. A les 19 h hi ha l'Eucaristia i a les 20 h comença el concert.

Trobada de voluntaris de reforç educatiu.

Dissabte 11 d'abril, de les 10 a les 13.30 h, organitzada per Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat. Es preveu l'assistència d'una cinquantena de voluntaris, que aprofundiran el tema de l'acompanyament emocional en les dificultats d'aprenentatge, amb una ponència a càrrec de Gisela Baz, psicopedagoga. Més informació: caritassantfeliu.cat

ECO DE LA PALABRA

Agua purificadora

La noche de Pascua nos hemos visto sumergidos en el agua de nuestro bautismo. Aquella agua significaba las aguas primordiales de nuestra creación, las de nuestro diluvio, las de nuestro paso del Mar Rojo, las del templo que maban sanando nuestro mar de muerte, las que hacían florecer nuestro desierto, las de nuestro Jordán...

El escritor C. S. Lewis un día se zambulló con su amigo Berfield en el Tàmesis. Fue el momento en que, salvando el miedo al abismo, aprendió a nadar. Supuso para él un gran cambio vital. ¿Qué le ocurrió? Hallamos la respuesta en una de sus obras más emblemáticas, *El regreso del peregrino*. En ella plasmó admirablemente con una inmensa metáfora la historia de su propia búsqueda de la verdad. John, el protagonista, camina maltrecho, lentamente, tratando de salvar un abismo.

«Madre Kirk le ve descender lentamente por el precipicio. He venido a entregarme —dijo—. Está bien —dijo Madre Kirk—. Has dado un largo rodeo para llegar a este lugar, al que yo te habría traído en tan solo unos instantes. Pero está muy bien. —¿Qué tengo que hacer? —inquirió John. —Tienes que quitarte los harapos —dijo ella— y luego tienes que sumergirte en estas aguas. Desgraciadamente —respondió

él— nunca aprendí a nadar. No hay nada que aprender —dijo ella—. El arte de bucear no reside en hacer nada nuevo, sino simplemente en dejar de hacer algo. Sólo tienes que dejar-te llevar.»

Joseph Pearce, un especialista en la obra de Lewis escribirà:

«El acto de aprender a nadar fue para él la encarnación de la metáfora que el salto de la fe requería para un conversión religiosa. La incapacidad de nadar se relacionaba con el deseo de supervivencia, una metáfora a la vez del pecado de orgullo, mientras que la primera zambullida exitosa suponía el abandono del miedo centrado en sí mismo, imagen de la virtud de la humildad... La humildad no se aprende, se adquiere a base de abandonar el orgullo. Desaprender el orgullo es la llave para alcanzar la humildad y, con la gracia, el requisito previo para la conversión.»

No sólo la noche de Pascua, sino todo el tiempo pascual y, por extensión, toda nuestra vida, está empapada del agua bautismal. Por ella nos viene la salud.

Pero, aún la medicina que nos receta el médico debe ser tomada. Más aún si se trata de «la

medicina de la vida». El acto de fe que ha de acompañar a nuestro bautismo es talmente un «zambullirse» en el río. Antes se despiertan mil objeciones. «Tengo miedo, ¿quién me asegura que no me hundiré? No sé nadar, mejor pisar tierra firme, donde puedo dominar la situación...». He aquí que creer es fiarse, previo despojo de «nuestros harapos», el vestido roto por nuestros prejuicios y miedos, maltrecho a causa de nuestros vanos esfuerzos por construir la verdad. Y este despojo se llama humildad.

Esta humildad que constituye la condición para la alegría de la Pascua, la habremos adquirido quizá acompañando a Jesús en su Pasión y Muerte. De eso se trataba. Por eso cada celebración de la Pascua es un verdadero renacer, como quien surge del agua purificado, reconfortado, con nueva vida.

C. S. Lewis se convirtió al cristianismo, viniendo de un agnosticismo de juventud y edad ya adulta, aunque había nacido en un ambiente protestante clásico. Nosotros quizá venimos de la fe, pero ¿no necesitamos todos lanzarnos una y otra vez a las aguas purificadoras, que devuelven la vida? ¿No urge que nuestra fe se rejuvenezca y rebrote, como nueva primavera?

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat